Ч. 219 | Пятниця 1 (13) жовтня 1899. | Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Перед отворенєм нової сесиї парляменту. — З сербскої скупштини. — Справа трансвальска).

Виконуючий комітет правиці скликано на завтра пополудни. На другий тиждень скликано майже всі клюби. І так: Коло польске на 15 с. м., німецку партию поступову і клюб социялїстичний на 16 с. м., клюб селяньский і вільний Союз німецкий на 17 с. м., а инші клюби на понеділок і второк. Як зачувати вільний Союз німецкий має бути розвязаний з причини покликаня его предсїдателя пос. Мавтнера до палати панів. — Vaterland обговорюючи скликане парляменту на 18 с. м. каже, що мимохіть насуває ся здогад, що правительство скликуючи раду державну, має вже запоруку нормального ходу парляментарних нарад. — Politik в статї о ситуациї пише, що правительство ще не знає, що треба поставити на місце язикових розпор., бо начерк язикового закона ще доси не виготовлений. Правительство обмежить ся імовірно заповідию внесеня проекту закона, але більшість повинна з своєї сторони випередити правительство і розпочати дискусию над язиковою справою. Буджет, як зазначує Politik, не буде внесений на першім засїданю палати, бо роботи над буджетом ще не покінчені, особливо ті, що дожидають заміни нинїшної валюти на коронову. Стрічають они на великі перепони.

Politik обчислює сторонництва парляменту і виказує, що на случай иншого угрупованя тих сторонництв годі буде утворити без Чехів нову парляментарну більшість, спосібну до роботи. Палата послів числить 425 мандатів, з котрих тепер 5 є опорожнених (2 з Галичини, 2 з сторонництва сполучених Німців і 1 з католицкого сторонництва). До правиці належить тепер 63 Чехів, 19 з більшої посїлости ческої, 56 Поляків, 34 послів з славяньско-християньского союза, 27 з католицкого сторонництва, 6 з центра і 5 Румунів, — 210 послів. Крім них числити треба: 7 Стояловців, 4 польских людовців, 2 Сербів, 3 моравского посередного сторонництва, 4 диких Русинів і 5 диких консерватистів, — разом 25. До зорґанізованої лївиці належать: 8 з вільного союза німецкого, 28 з вірноконституцийної більшої посїлости, 34 німецких поступовців, 40 німецких людовців і 29 християньских социялів, — разом 139. Близькі до лївиці є: 8 Шенерерівців, 3 демократи, 1 дикий християньский социял, 19 Італїянців і 15 социяльних демократів, — разом 46.

Отже припустивши — каже Politik, що удав би ся найсьмілїйший плян опозициї відтягнути Поляків і католицке сторонництво від правиці: то як же уложили би ся в тім неімовірнім случаю сторонництва?

Нову більшість складали би: 27 послів з католицкого сторонництва, 6 з центра, 5 диких консерватистів, 3 моравского сторонництва посередного, 28 лїбералів з більшої посїлости, 34 поступових Німців, 40 німецких людовців, 3 демократів, 8 з вільного німецкого союза, 29 християньских социялів, 8 Шенерерівців, 1 дикий християньский социял і 56 Поляків — разом 248.

Італїянцї поділились би безусловно: 11 з Побережа прилучились би до Німців, а 8 з Трентіна ішло би з правицею. Як же виглядала би опозиция? Належало би до неї: 63 Чехів, 19 з більшої посїлости ческої, 34 з славяньско-християньского союза, 5 Румунів, 11 опозицийних Поляків, 2 Серби, 4 дикі Русини і 15 социяльних демократів, — разом 153. Додавши тут і там Італїянців вийде 259 против 161. Була би то вправдї поважна більшість, але зложена з таких ріжнородних елементів, що не може бути й бесїди, аби могла згідно поступати, хоч би лиш короткий час.

Сербска скупштина розпочала оногди дискусию над адресою до короля. Лїберальний посол Попович виголосив довшу промову, в котрій доказував, що головним виновником атентату на Миляна є росийска праса і праса угорских Сербів. Відтак в довшім виводї бесїдник пояснював причини війни між Сербією і Туреччиною в дусї дуже неприхильнім для росийскої дипльоматиї. Президент кабінету др. Джорджевич перебив бесїдникови, відпер енерґічно его закиди і заявив, що росийска праса цїлком не репрезентує анї публичної опінїї в Росиї анї опінїї правительства. Говорячи о сербскій прасї на Угорщині, бесїдник станув в обороні угорского народу і угорского правительства. Лише живучі на Угорщині Серби блудять тим, що мішають ся у внутрішні справи Сербії, замість напружити всї свої сили в цїли удержаня своїх привілеїв в области церкви і шкільництва. По тій промові палата приняла одноголосно адресу, котру окрема депутация вручила королеви Александрови. В розмові з членами депутациї король запевнив, що цїлком не наміряє робити ніяких змін в нинїшнім конституцийнім устрою.

Рух трансвальских війск в сторону границь анґлїйскої кольонїї здержано, бо президент Оранії і ґубернатор Капляндy старають ся своїм посередництвом між Анґлією і Транс-

10)

МІЛЇОНЕР.

(З анґлїйского. — Брет Гарта).

(Дальше).

Вернувши до дому, Альвін Мільреді не чув ся так самотним, як тоді, коли виходив з него. Записавши щось при столику, взяв знов ключ від комнатки на горі, де були слїди его минувшости. Однако сим разом їх вид викликав цїлком инше вражінє. Чи могло ще що запалити ся в тих розвалинах і попелах, могло з них народити ся нове житє? Практичність говорила ему рішучо: нї! і супротив найгорячійших его бажань перебіг его мороз на гадку о змінах, які могли лучити ся в его житю, бо чув, як тяжко буде вернути до давного житя. Чи жінка і діти згодять ся на то? Нїколи! Радше покинуть місце то на віки, аби утечи від споминів убожества, мірноти, богатства. Чи Мамі згодить ся вернути до низької хати, а покинути палату для дочок Слїна? Нїколи і нїколи. Бо й чи могли ей пересьвідчити впевненя калїки, напів божевільного старця?

Нараз, переглядаючи старі лахи і всячину, що лежала в комнатї, наткнув ся на джаґан, на той сам джаґан, що его найшов в закопі. Як міг о тім забути! Атже то був один з головних доказів, а він так бажав тих доказів. Чому не погадав о тім, прислухуючи ся Слїнови. Завстидав ся, бо то виглядало так, немов би хотів старого обманити. Затремтів; кликав его хтось з долини. То був голос Слїна.

Яким способом доволїк ся той слабий старець так скоро аж сюди, і чого хотів? Відложив на бік джаґан і побіг сходами на долину. На порозі канцеллярії стрітив его паралїтик.

Тряс ся цїлий, опираючись о двері.

— Я прийшов — говорив лепотячи — не міг довше видержати; так не може бути; приходжу тебе просити, аби ти забув о тім, що було між нами сеї ночи. Забудь, забудьмо оба, і даймо собі слово, не згадувати о тім більше.... Всьо то не варто того спокою і вдоволеня, яке я найшов від пів року в твоїй приязни. То не оплатить болю, який маю від пів години на гадку, що можу ту приязнь втратити.

Мільреді стиснув руку приятеля.

— Менї здасть ся — сказав — що цїла та справа може вияснити ся скорше, як ми оба гадали. Ходи зі мною.

Коли побачив, як тяжко недужому іти, сказав;

— Поведу тебе.

І повів его, а радше нїс сходами до гори і отворив двері комнатки на поді. Джаґан стояв опертий о стїну.

— Придиви ся добре тому, що тут бачиш — говорив Мільреді — нічого тут не пізнаєш?

Слїн повів по комнатї палаканими, остовпілими очима, і вкінци поглянув питаючо на господаря дому.

— Пізнаєш той джаґан? — спитав Мільреді.

— Слїн тремтів на цїлім тїлї.

— Так.... нї.... так, може,...

— Твій?

— Нї, нї! — крикнув недужий.

— Звідкиж би ти его знав?

— Я бачив десь той залім на нім.

— І кажеш, що не твій?

— Нї, не мій. Мій старий був вищерблений, я не мав за що купити нового.

— Отже кажеш, що той джаґан, який я найшов, копаючи кирницу коло золотої жили, не був твій?

— Нї, нїколи!

— Слїн!

Старець підпіс руку до чола і поглянув просто в очи свого роботодавця.

— Не мій — сказав знов.

— Добре.

— Отже вже нїколи не буде о тім бесїди? — питав Слїн несьміло.

— Обіцюю, доки не попаду па правдиві докази — відповів Мільреді.

І справдї не було о тім бесїди, лиш Мільреді видобув від паралїтика всьо, що его хора память задержала ще о давнім сусїдї Мастерсї.

валем довести до мирного полагодженя конфлікту. Анґлія дуже радо веде ті переговори, бо в той спосіб зискує на часї, потрібнім до стягненя війск на боєвий терен. В інтересї Анґлії лежить, аби ті переговори вели ся як найдовше, бо анґлійска армія не лиш не знаходить ся ще в Африцї, але що гірше, она цїлком не приготована до війни. З кінцем жовтня стане в полудневій Африцї 22.000 Анґлійців. Окрім того має бути зорґанїзований і висланий до Африки корпус, зложений з 41.700 вояків, 96 армат, 2150 возів і 17.000 коний. З огляду на се, що в Анґлії нема такої военної орґанїзациї, яку має Австрия, Німеччина, Франция або Росия, війсковий заряд мусить стягати поодинокі віддїли з усїх кінців Анґлії. На стягнене такого корпусу потреба богато часу, так, що 64 тисячна армія ледви чи стане на місци і зачне военні операциї перед другою половиною грудня.

Новинки.

Львів дня 11-го жовтня 1899.

— З аепархії львівскої. До семинариї духовної на І. рік приняті кандидати: Ів. Біляк, Алекс. Пав. Голїнатий, Стеф. Головацкий, Ів. Ковальский, Кароль Король, Ник. Кравців, Вол. Діон. Лапицкий, Еразм Мазуркевич, Алекс. Малицкий, Петро Пилипець, Ів. Рошак, Ромуальд Сельский, Ів. Скоробогатий, Ігн. Вол. Слободян, Модест Соболта, Болеслав Конст. Харлампович, Дим. Яремко, Ник. Кулицкий, Стеф. Приплес і Йос. Вол. Маржицкий. — Термін рукополаганя в пресвитери: кандидати мають подання внести до митр. Ординарията найдальше до дня 16 падолиста включно, а дня 25 падолиста мають явити ся в домі пресвитерскім.

— Зьвірство. В Почаєві, як доносить „Волинь“, викрито сими днями зьвірский злочин, якого допустили ся „діди-жебраки“. Одна селянка виходила рано з місцевої церкви. При брамі сидїла юрба „дідів“ а між ними слїпа шестилїтна дівчина. Селянка змилосердившись над калїкою подає їй милостиню, і просить, щоби помолилась за неи. Нараз дївчина скричала: „Мамо, мамо! возьміть мене звідси!“ Селянка счудувана приглядає ся скатованій дївчинї і пізнає в калїцї свою дочку. Се викликало між „дідами“ переполох і они казали, що се дочка одного з „дідів“. Однак при дальшім досліді показало ся, що се дїйстно дочка селянки, котра пропала на весну сего року. Дитина розказала, що „діди“ завели єї разом з двома ще другими дївчатами до лїса під Почаєвом і там у пивници випекли їм розжареним зелїзом очи, Дві другі дївчата померли небавом з болю, а она, катована, мусїла просити милостинї для своїх катів.

— Сьміливі мореплавці. Двох мешканців Норвеґії переплило Атлантик на лодцї в протягу 62 днів. Погода сприяла їм. Сьмілї веслярі виплили з Нового Йорку дня 6 червня. Живности мали з собою подостатком. Кілька тиждній йшло все щасливо, аж одного дня зірвала ся буря і перекинула лодку. Веслярі мали на собі коркові пояси, до котрих прикріплені були лянви. По великих трудах удало ся їм лодку віднернути, однако стратили поживу, сиґнали і т. п. На щасте стрінули ся они двічи з кораблями, що заосмотрили їх в поживу. Мимо перебутих трудів причалили они по девятинедїльній подорожи до Гавру, де стрічено їх овацийно.

— Право лїнчу на Сибіри. „Амурская ґазета“ подає цїкаві вісти о правах в сибірскій тайзї, в місцях, де потайно шукають золота збігцї з каторг. Цїлий кодекс карний складає ся з трох артикулів: „на лїд“ т. є. кара тїлесна, „на лїд і проч“ т. є. кара тїлесна та прогнане, вкінци „накрити“ т. є. кара смерти. В послїднім случаю тїло виновника пропадає без слїду; полишають лише ногу укараного для приміру другим. Виновник не може сподїватись помилуваня. Женщинам побут в тайзї зборонений, щоби не допустити незгоди між збігцями.

— Арештоване небіщика за довг. В Лодзї зайшов цїкавий случай. Умер один жид, що був винен властителеви каменицї, також жидови, з якихсь там рахунків певну суму. Віритель, не маючи надії відобрати довгу від спадкоємців, між котрими на першім місци стояла богата вдовиця по небіщику, арештував труна, докладно заховуючи приписи каґальні, до часу, доки вдова під таким напором не виставить векслїв на суму і на речинець, які віритель подиктує. Торги йшли три днї, аж труп почав розкладати ся і затроювати воздух в мешканю. Доперва тогди вдова підписала вексель на суму 4.500 рублїв і вже без перешкоди поховала мужа. Але по похоронї вдова удала ся до нотаря, щоби вірителеви післав візване о зворот векслїв на 4.500 рублїв, які добув від неї через вимушеня.

— Клопіт з циганами на Угорщинї. Цигани вже й Мадярам надоїли. Звістно, циган що побачить очами, то вкраде руками, а в послїдних днях цигани стали таки так вже красти, як ті голодні вовки, що в білий день забігають на обійстє господаря за вівцями або телицями. Угорскі ґазети підняли страшенний крик на циганів. Та й є чого. Послїдної суботи станула була цїла каравана циганів коло хутора селянина Матія Падь-Сабо в охрестности місточка Банї і два цигани пішли на обійстє, щоби там нібито попросити води. Коли побачили, що на цїлім хуторі нема більше нїкого, лиш якась стара жінка, почали все забирати, що лиш дало ся. Взяли дословно все, що лиш дало ся, забрали навіть курки з курника і коня зі стайнї. В кілька днів опісля жандармерия арештувала тих циганів, але забраного добра у них вже не знайшла. То вже другий раз допустили ся цигани в тих сторонах так великого рабунку, а по людях пішов страх, бо цигани спадають як та саранча, розграблять все і щезають борзо, не знати де, так само, як не знати, звідки спали.

Штука, наука і література.

— „Бібліотека видавничої спілки“. Не знаємо що се за чудо стало ся, що „Українсько-руська видавнича Спілка“, хоч в своїм власнім інтересї зглянула ся тепер на нас, і була так ласкава, що прислала аж тепер нараз девять книжок свого видавництва. Ну спасибі! і за те, що зволили бути „снисходительни“ і удостоїти нас тої ласки та позволити зробити Їх Високости Видавничій Спілцї рекляму. В сьвітї водить ся звичайно так, що скоро лиш хто видасть одну книжку, так зараз старає ся о те, щоби зробити їй рекляму, навіть иноді тим більшу, чим меншої вартости книжка. А може Видавнича спілка єсть того переконаня, що єї видавництво стоїть на такій висотї, що обійде ся і без реклями? І то може бути. Нотуємо длятого лиш, що вийшли накладом „Українсько-руської Видавничої Спілки“ отсї книжки:

1. Стефан Ковалїв. Дезертир і инші оповіданя. Цїна брош. прим. 60 кр. в оправі 80 кр.

То, що знав, повірив разом з значною квотою гроший одному совістному аґентови, аби віднайшов того Мастерса. Впрочім Слїн повнив і дальше обовязки приватного секретаря Мільреді'ого, лише з тою ріжницею, що вже не показував ему листів і рахунків жінки і дочки.

Так минуло три місяцї, минули дощі і весна приодїла гори і долини в нову одіж. Одного рана по скінченій роботї в канцелярії, Слїн, що добачив на лици приятеля якусь журбу, приступив до него.

— Ми обіцяли собі оба — сказав дрожачим від зворушеня голосом — не згадувати о нашій розмові з сьвятого вечера, доки не будемо мати певних доказів. Не маю нїяких і не дбаю о них, а нинї ломлю обітницю, бо не можу довше видержати на гадку, що тебе цїла та справа мучить.

Мільреді махнув рукою, а Слїн говорив дальше:

— Не борони ся. Я знаю, що журиш ся, бо маєш виплатити дочці віно, а не хочеш нарушити гроший, о котрих гадаєш, що не твої.

— Хто говорить о вінї? — спитав Мільреді остро.

— Хто? Дон Цезар говорив моїм дочкам.

— Ага! То він тому уникає мене, від часу як вернув. Бавить ся сплетнями з мести за то, що Мамі его не хоче. Добре мала моя стара, що остерігала мене перед тим Іспанцем.

Видко було, що на Мільреді'ого вспіла вже вплинути жінка.

— Лиши его — відповів паралїтик. — Менї не йде о него. Я хотів лиш сказати тобі ще раз, що не маю до тебе нїяких претенсий. Доказів не маємо і не будемо мати. Я хотів би їх лиш на те, аби тобі доказати, що говорив правду, що менї нїчого не приснило ся. Відтак сам би їх знищив. Отже бачиш, що маєш право робити з грішми, що хочеш. Дайже щасте своїй дочці і памятай, що в поводженю зробив ти мене щасливим, не завдавай же менї тепер жалю.

— Коли так, то скажу тобі — заявив Мільреді випрямившись — що я хотів би, аби Мамі стала княжною на перекір тому гордому Іспанцеви. Чи буде щаслива, то инша річ. Гроший не возьму хиба позичу від тебе на скрипт, забезпечений не на копальни, а на землї, яку я купив від дон Цезара.

— Нехай буде й так, коли вже конче хочеш — відповів Слїн. — Атже я маю право скрипт подерти.

По тій розмові вияснило ся чоло мілїонера. Ходив свобідний і веселий і не здивувала его навіть вість, коли по кількох днях донесли ему, що дон Цезар хоче з ним поговорити в важній справі.

— Просити — сказав коротко.

Двері отворили ся і війшов дон Цезар.

— Прошу сїдати — почав мілїонер.

Дон Цезар поглянув значучо на присутного паралїтика.

— Не вяжіть ся — сказав Мільреді.

— То видко треба вибрати иншу пору па розмову — сказав гордо Іспанець. — Чи то значить, що я вам перешкаджаю?

Мільреді вагував ся. Однако по хвили встав і попросив гостя до сальону.

— Я надіяв ся — почав холодно дон Цезар — що панї Мільреді ощадить менї тої прикрої розмови, а бодай повідомить вас наперед о всїм. Однако з вашого жаданя, аби я говорив в присутности пана Слїна, бачу, що я помиляв ся.

— Я справдї не знаю, що ви менї маєте сказати і при чім тут моя жена і пан Слїн — відповів Мільреді з неохотою.

— Отже — спитав остро дон Цезар — панї Мільреді не повідомила вас навіть о тім, що я мав честь дати їй один лист пана Слїна, який я найшов перед шістьома місяцями тут в лїсї? Она впевняла мене, що зараз порозуміє ся з вами в тій важній справі.

— Лист! — крикнув мілїонер. — Жінка мала дістати лист від Слїна?

— Дон Цезар уважно дивив ся на него.

— Я догадував ся — сказав з повагою — що ви о нїчім не знали.

І оповів як, де і коли найшов той лист; враженє, яке він зробив на Слїні, сумні наслїдки того враженя і спосіб, в який він, дон Цезар, не нарушуючи чужого листу пізнав его зміст.

— Тодї — говорив — мав я ще надію получити ся з вашою родиною і коли мав тайну, що могла принести шкоду вашій чести і імени, не міг лишити того листу в руках непритомного, слабого старця або его легкодушних дїтий. Я волів віддати его панї, аби ви зробили з тою справою так, як того вимагала ваша і моя честь. Отже зараз поїхав до Парижа і віддав лист вашій женї. Она висьміяла мене і.... як бачу лист знищила та не віддала менї назад. Зрозумієте, пане Мільреді, що з хвилею, в котрій пізнав, що я вашій дочці нелюбий, я тратив право говорити о тім з вами, а навіть жадати від вашої жени звороту листу. Може й до смерти носивсь би я з тою тайною, колиб не то, що від мого повороту до дому, пізнавсь близше з дочками вашого секретаря. Чи можу я там старати ся о руку панни Слїн, не перепросивши перед тим єї вітця за мою не умисну участь в зробленій ему кривдї? А знов з другої сторони честь не дозваляє менї зробити того без вашого дозволу, пане Мільреді.

Мільреді сидїв блїдий як стїна; чув глубокий жаль за ту обиду, котрої не завинив. Але его голос не задрожав, коли глядячи просто в очи дон Цезареви, спитав его:

— Чи памятаєте зміст того листу?

— Маю дословний відпис.

— Прошу зі мною.

2. Іван Франко. Поеми. Цін. брош. прим. 60 кр. в оправі 80 кр.
3. Ольга Кобилянська. Покора і инші оповіданя. Ціна брош. прим. 50 кр. в оправі 70 кр.
4. Ґюде Мопасан. Дика пані і инші оповіданя. Ціна брош. прим 45 кр. в оправі 65 кр.
5. Іван Франко. Полуйка і инші бориславскі оповіданя. Ціна брош. прим. 50 кр. в оправі 70 кр.
6. Наталія Кобриньска. Дух часу. Оповіданя. Ціна брош. прим. 60 кр. в оправі 80 кр.
7. Кнут Гамсун. Голод. Роман. Ціна брош. прим 90 кр. в оправі 1·10 зр.
8. Леся Українка. Думи і мрії. Поезиї. Ціна брош. прим. 60 кр. в оправі 80 кр.
9. Стефан Ковалів. Громадскі промисловці. Ціна брош. прим. 60 кр., в оправі 80 кр.

Адреса: Львів, ул. Чарнецкого, ч. 26.

На сім обмежаемо ся. Читатя нараз .71 аркушів задрукованого паперу і писати може рецензию, — то трохи за богато. У кого воля і охота, нехай собі купить і сам прочитає. То лиш можемо сказати, що папір до видавництва ужито знаменитий — такий як шкіра. Видко „Видавнича Спілка“ подбала заздалегідь о то, щоби книжки могли віками перележати на книгарских поличках і не були мишам на сніданє. — *Кирило Кахникевич.*

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци вересни с.р. 8968 важних поліс на суму 4,230.385 зр. обезпеченої вартости з премією 36.970 зр. 27 кр. Разом від 1 січня до кінця вересня видано 58.712 важних поліс на суму 30,357.146 зр. з премією 260.093 зр. 23 кр.; попередного року до кінця вересня було 48.878 важних поліс на суму 25,395.855 зр. з премією 219.177 зр. 51 кр.

Шкід було в вересни с. р. 88 случаїв, межи тими більші пожари в Якимчицях повіта рудчаньского (9 шкід), в Скнилові повіта львівского (8 шкід), в Побужанах повіта каменецкого (6 шкід) і в Любачеві повіта чесанівского (7 шкід межи тими церков і приходство). Разом всїх від початку року до кінця вересня було всїх 494 шкід, з котрих 470 вже виплачено, 17 шкід приключивших ся в остатних днях вересня находять ся в лїквідациї а 7 відшкодовань (в сумі загальній 1298 зр. 90 кр.) на разі здержано до укіньченя доходжень судових.

Сума всїх шкід тих разом з коштами лїквідациї виносить brutto 139.933 зр. 29 кр. з чого по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 69.261 зр. 18 кр.

Фонд резервовий з днем 30 вересня с. р. виносить суму 115.447 зр. і 8 кр.

На жите обезпечило ся через „Дністер“ в Товаристві краківскім с. р. до кінця вересня 74 осіб на суму 103,500 зр. обезпеченого капіталу, — лучає ся однак ще часто, що члени нашого товариства подають свое обезпечене житеве до Товариства краківского через инших посередників з поминенем „Дністра“ і наших аґентів а тілько кажуть поліси свої присилати до „Дністра“ для заплати через „Дністер“. Звертаємо проте увагу всїх бажаючих заключити обезпечене житеве в Товаристві краківскім, щоби звертали ся до „Дністра“ або аґентів „Дністрових“ і посредством „Дністра“ обезпечали свое жите.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові,** стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць вересень 1899.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		65.298·96
2. Фонд резервовий		5.101·04
3. Специяльна резерва		446·96
4. Вкладки:		
а) Стан на поч. місяця	625.988·00	
б) вложено в верес.	36.782·23	
разом	662.770·23	
в) винято в верес.	15.301·70	
позістає з кінцем		647.468 53
5. Сальдо прц. (побраних)		24.329 93
6. Непіднята дивіденда за р. 1897.		465 92
7. „ „ „ 1898		1.348 —
8. Кошти спору		127 88
9. Рахунок ріжниць		1.721 10
10. Товариству огневому „Дністер“		7.000 —
Сума		753.308 32

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	638.554·02	
б) уділено в верес.	34.770·00	
разом	673.324·02	
в) сплачено в верес.	15.815·31	
Стан з кінцем		657.508 71
2. Готівка в касі з д. 30/9 1899		101 81
3. Цінні папери фонду резервов.		4.579 68
4. Цінні папери инші		70.602 50
5. В щадници почтовій (оборот чек.)		3.601 19
6. В инших товариствах і банках		12.995 54
7. Сальдо коштів адміністрациї		3.918 89
Сума		753.308 32

Членів прибуло 22, убуло 9, оставало з кінцем вересня 1899 1.697 членів з 1.739 декля рованими уділами в сумі 86.950 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — процент від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^1/_2$ проц.

Курс львівский.

Дня 11-ого жовтня 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	357·—	367·—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—·—	—·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	281·—	285·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	185·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	94 70
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. $4^1/_2$%	99·30	100·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·30	100·30
4% листи застав. Банку краєв.	96·52	97·20
Листи застав. Тов. кред. 4%	96·—	96·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	96·—	96.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	101·20	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·—	100·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·50	28·50
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·75	20 25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·25	10 75
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	—·—	—·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·90	7·40
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цісарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·28	1·29
100 марок німецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 жовтня. Цісар іменував на найблизшу сесию парляменту кн. Альфреда Віндішґреца президентом, а кн. Кароля Аверсперґа і бар. Ернеста Гойош-Прінценштайна віцепрезидентами палати панів.

Градець 12 жовтня. Провізоричну управу стирийского намістництва поручив мінїстер внутрішних справ радникови Двору Натолинцї.

Капштадт 12 жовтня. Ґубернатор Мільнер видав проклямацию, в котрій заповідає, що кождий, хто буде підпирати в який небудь спосіб тих, що стоять в ворожих відношенях до Анґлії, буде суджений за зраду держави.

Зійшли зі сходів і війшли до канцелярії. Слїн дивив ся на них наляканими очима. Мільреді мовчки сів коло столика і написав скоро кілька слів, та задзвонив.

— Занести сейчас до каси — приказав служачому.

Обтер перо і нїчого не зраджувало в его поведеню, що здержав виплату віна для дочки.

— Дон Цезар — сказав, обертаючись до паралїтика — найшов лист, о котрим ти говорив менї, памятаєш, той лист, що ти писав до жінки, як найшов золоту жилу. Той лист дав моїй жінцї, а тут має відпис. Порівнай его з тим, що собі пригадуєш.

Дон Цезар махінально добув з кишеві зложений папір і подав его Слїнови. Руки Слїна так сильно дрожали, що не міг розложити чвертки паперу. Уста отворили ся, але не давали нї одного звука.

— Дай, я перечитаю — сказав лагідно Мільреді. — Буду читати поволи, виразно; як що не буде так як треба, перебєш менї. Диви ся, стаю тут коло тебе.

Взяв папір з рук паралїтика і почав серед гробової тишини:

„Дорога жінко! Я відкрив золоту жилу. Приїзди сейчас з дїтьми. Шість місяців трудивсь я і чую ся слабий.... зле.... То для нас скарб! Будемо богаті навіть тодї, коли жила іде на всхід, до сусїдної копальнї, а не як я гадав на захід“.

— Стій! — крикнув громовим голосом паралїтик.

Мільреді подивив ся на него.

— Не так? — спитав трохи тремтячим голосом. — Може має бути: „на всхід“?

— Нї, нї! То добре написано! Я помилив ся, ми всї помиляли ся!

Слїн встав з крісла, стояв просто. Підтримувала его дивна сила.

— Чи не розумієте — говорив піднесеним голосом — що Мільреді найшов свою жилу в покиненім Мастресом закопі! Не в моїм, нї! Тепер розумію, памятаю, пізнаю джаґан Мастрсеа.

— А твій закоп, твоя жила, де поділи ся? — питав Альвін.

— Суть там де були.

Заки мали час опамятати ся, вибіг Слїн з комнати. Сильне зворушене додало ему сили і власть в членах. Мільреді і дон Цезар ледве могли дігнати его; біг до горбка недалеко від копальнї Мільреді'ого. Лиш раз задержав ся, аби вирвати джаґан з рук стоячого на дорозї Хінця. Добігши до горба, станув перед закиненою сьмітєм і сухим галузєм ямою. Виглядала покиненою, а близьке сусїдство копальнї Мільреді'ого заслонило еї перед иншими копачами.

— Не іди без сьвітла і без людий — кричав Мільреді, здержуючи старця. — Зажди, приличу людий, принесу знаряди!

— Я й потемки там зайду — відповів старець вириваючи ся Мільреді'ому. — Знаю кождий кутик.... Пусти мене, доки маю силу і память.... На бік!

Вирвавсь їм з рук, відопхнув їх і зник в закопі. Ждали, здержуючи віддих. Хвилї ставали годинами. Вкінци почули кроки повертаючого; побігли на его стрічу. Щось ніс і сильно притискав до грудий. Помогли ему вийти з ями. Рамена его отворили ся, тягар усунув ся на землю. То були кусні кварцу і золота. За ними повалив ся також Слїн цілим своїм тягаром.

Мав ще тілько сили, що обернув ся до другого нахиляючого ся над ним мілїонера в Ру-о-Рід:

— Бачиш, я говорив правду.... я памятав! Так, памятав — але.... вже не жив.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).